

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Hlas

صوت الاتحاد الإسلامي

ÚSTŘEDÍ MUSLIMSKÝCH
NÁBOŽENSKÝCH OBCÍ
V ČESKÉ REPUBLICCE

● ROČNÍK 18

● ČÍSLO 3 - 5

KVĚTEN 2000 - SAFAR 1421

الجماعة الدينية الإسلامية في الجمهورية التشيكية

Organe de la Communauté religieuse musulmane de la
République Tchèque

Ofizielle Zeitung der moslemischen Religionsorgani-
sationen in ČR

intle Com News
David T. FINE

OUR FAITH

By Gamal El-Banna

Gamal El-Banna

Naše víra - Our faith

(1)

Věříme v Boha. Je těžištěm bytí, je jádrem dokonalosti, rozumu a cílem všeho. Je pramenem hodnot, které to přinášejí. Bez Něho je existence bezúčelná, vesmír je závislý na milosrdenství náhodných možností a člověk je jakýmsi pokročilým živočichem - „nadvíře“.

Víra ve všemohoucího Boha je vštěpována do duchovna obrazem všemohoucího Boha, jak je ukazován v Koránu. Pokud se týče toho, co je vykládáno v knihách teologických, to neobohacuje, ve skutečnosti může škodit.

(2)

Proroci jsou praví vůdcové humanity, a musejí být považováni za ideály vůdčovství.

Diktátoři, armádní generálové, panovníci a králové atd. musejí být ochotni používat nátlaku policie, kterou ti diktátoři založili, což poskvňuje ideu práva a vůdčovství a humanity.

Věříme, že Islám ukázal příkladný obraz Boha a proroka, my rozumíme způsobům podání, které byly předkládány jinými náboženstvími, protože náboženství mají touž podstatu, ale podání je různé. Věříme ve všechny proroky a věříme, že všemohoucí Bůh chtěl mnohost a rozličnost (kdyby váš Bůh si tak přál, byl by udělal lidstvo jedním národem) a posouzení této mnohosti náleží Bohu v den soudu.

Věříme, že náboženství je nejspolehlivější charakteristikou arabské společnosti a že představuje dějiny, civilizaci a sounáležitost, ignorujíc oddělení od linie souvislosti s národem. Tato skutečnost nepopírá, že filozofie, literatura a umění měly svou roli v náboženství evropské společnosti. Každá společnost má svůj vlastní osud, přizobenost a povahu, což nemůže být přecházeno nebo ignorováno. Ale ve stejném čase se nesmí vyhýbat mšření ideálů a dialogu mezi civilizacemi a podobnostem mezi náboženstvími, protože moudrost je dlouho sledovaný společný cíl věřících.

(3)

Věříme v důstojenství člověka a že Bůh je propůjčil všem potomkům Adama. Žádná moc nemůže zbavit tohoto důstojenství plného ochrany humanitou - muže i ženy, černé a bílé, bohaté a chudé atd. Korán ukazuje symbol tohoto důstojenství, když andělé se sklonili před Adamem a síla přírody tím byla usměrněna tímto příkazem.

Lidské důstojenství musí být uspořádáno na sociálních, ekonomických a politických základech a vše, co ohrožuje lidské důstojenství, ať už tělesné nebo duševní musí být důsledně zakázáno.

Od té doby, co Islám překonal počtem i způsobem mezinárodní smlouvy o lidských právech, to poslední, co musí být vykonáno, je bezprostřední naplnění těchto smluv.

(4)

Od té doby, co Korán dal důvod andělům sklánějícím se před Adamem, to je jeho vlastnictví znalostí, které ho rozlišují od jiných stvoření, a které ho chrání před modlářstvím, musí být hlavním cílem muslimů, každý islámský režim musí rozšiřovat kulturu a vědění, otvírat jim cesty a připravovat všemožné prostředky, které usnadňují soudobé znalosti a dovednosti nejširším vrstvám. Nemůžeme vstoupit do 21. století se základními neznalostmi.

(5)

Věříme houževnatě ve svobodu. Je to základ pro pokrok. Nic jí nesmí stát v cestě. Odpověď na představy, které protičí článkům víry, musí být řešeny slovy, ne konfrontací, terorismem nebo takfírem (prohlášením někoho za nevěřícího). Není tu protikladu mezi úplnou svobodou a náboženstvím, protože je založeno na víře. Není víry bez přesvědčení. Může existovat jen v prostředí, které dovoluje snášlivé zkoumání a zbožné zkoumání. Svatý Korán má přibližně sto veršů, které se opírají o naprostou svobodu víry a říkají, že toto rozhodnutí je učiněno každým osobitě (nebudíž donucování ve víře). II.256

Není svobody bez svobody tisku a publikování, bez vytváření politických stran, organizací, odborů a ostatních civilních společenských organizací. Není svobody bez takových organizací, které jsou prosty pronásledování jejich cílů tak dlouho, až zaujmou své místo v mírovém povědomí. Úplně odmítáme volání po takfíru (viz nahoře) a odpadlictví. Přenecháváme to vše soudu Boha V DEN SOUDU - jak bylo napsáno v Koránu a uskutečňováno Prorokem.

Pokud se týká nebezpečí, která se mohou vynořit, svoboda sama dovoluje mít co do činění s tím.

(6)

Spravedlnost musí být základnou pro jednání mezi vládnoucími a ovládanými, starými a mladými, velkými boháči a dělníky, muži a ženami atd., protože všechny věci v oblasti práce a vztahů mohou být jedině trvalé, když vycházejí ze spravedlnosti. Zvláštní skupinu nemohou tvořit boháči, kteří jsou neschopni, aby pochopili práva druhých. To je příklad bezpráví, který je podobný bezvěrectví a nemůže být připuštěn.

(7)

Hlavní výzva, které musí čelit dnes muslimské země, je ekonomická, vojenská, politická a sociální zaostalost. Učinit konec této zaostalosti je možno pouze uskutečněním „rozvoje, kulturní bitvy, která se uskuteční pod prapory Islámu, protože rozvoj je to, co žádá „džihád“. Každý osobně musí být zmobilizován k této bitvě, aby plánoval její uskutečňování a zhodnotil ji. Tento vývoj musí být humanitární. Musí začít spravedlností, které může být dosaženo a dojít k blahobytu, který je žádoucí. Jedině spolehlivé

výrobky vyžadující svobodnou energii a cesty rozvoje a překonání překážek bez potřeby investic, je to, co dělá prostor pro následné kroky a nebo být rukojmími velkých států.

Nějaké pokusy o rozvoj podrobením se nárokům Světové banky nebo napodobováním evropských nebo amerických příkladů přinese jen více zpomalení, střetů a konfliktů. Stejně jakýkoliv pokus o rozvoj, který se opírá o vlády nebo odborníky bez účasti mas a není založen na skutečnosti, a nebo který hodlá podporovat zájmy menšiny na úkor širokých mas, je vývojem odsouzeným k zániku.

(8)

Typický obraz současného muslima je obvykle charakterizován negativně oddaností k minulosti, soustředěním se na rituály a hesla a není obrazem muslima dnů Prorokových. Rozdíl je dán tím, že krátké údobí od doby Prorokova poselství a správně vedenými chalífy nebylo dosti dlouhé (50 let), než aby upevnilo cesty muslimské osobnosti. Pokračovalo vražednými králi a shroucení se chalífátu a uzavřením bran svobodnému myšlení na více než tisíc let. Ignorance a útlak triumfovaly. To vše vedlo k představě, která je dnes známa. Tato představa je přijímána náboženskými institucemi i politickými režimy z důvodů krátkozrakosti nebo přání zajistit získanou moc.

Naprosto odmítáme tuto představu a snažíme se o islámské oživení.

(9)

Žádného islámského oživení nemůže být dosaženo bez přímého návratu ke Koránu a bez nového prozkoumání sunny. Musí být osvobozeno od výkladů, které byly dány našimi předky, kteří byli ovlivněni duchem své doby, vládou ignorace, tyranii vládařů a nesnáze v bádání a studiu. To ovlivnilo výklady Koránu, vládu Fiqu (právnictví) a výklady hadíthů (tradicí Prorokových). To vneslo myšlenky, které jsou úzkoprsé a odporující duchu Islámu. Islám byl původně voláním pro záchranu člověka před temnotou a přivedením ho ke světlu, aby temnota byla nahrazena „Knihou a rovnováhou“ - jinými slovy znalostí a spravedlností - na místě nevědomosti a nespravedlnosti. Bylo to tedy volání po rozvinutí hodnot dobra, spravedlnosti, svobody, atd. což je duchovní náplň Islámu. Rituály a hesla jsou hlavní součástí Islámu, omezující se jen samy na sebe, je to oslavování těla bez duše.

(10)

V tom je základní pravda, i když je zakryta hustou mlhou. Každá generace musí žít ve své vlastní době bez překračování nejvyšších hodnot Islámu. Sociální vývoj národů a lidstva je jako fyzický vývoj jedince, je znakem zdraví a nástrojem univerzality Islámu, jeho věčnosti a jeho vhodnosti pro každý čas a každé místo.

Islám nemonopolizuje moudrost, ve skutečnosti ji oceňuje kdekoli se nachází. Islám přijímá všechny odborné posudky a předkládá své vlastní. Z toho můžeme usoudit, že sklon k úzkoprsé izolacionistické pozici, beroucí si příklad z dlouho trvající společnosti jako nejlepšího příkladu, nesnášenlivost vývoje v umění a literatuře, zpátečnický pohled na ženu a její uvěznění za stěnu závoje, to vše protičí podstatě Islámu, jeho univerzality a vhodnosti pro všechny časy a místa. Také to odporuje tomu, co Všemohoucí Bůh chtěl, když řekl: „Ó lidé, zajisté stvořili jsme vás z muže a ženy a rozdělili jsme vás v národy a kmeny, abyste seznámovali se navzájem. Zajisté pak nejvýznamnějším z vás před Bohem je ten, jenž největším je z vás v básni boží. Kor. XLIX. 13“

Není nebezpečí, že muslim se rozplyne v současné civilizaci, protože je hluboce připoután k Bohu a Prorokovi určitými hodnotami, které krotí jeho rozmary a chrání ho před sejitím s cesty.

Mgr. Sumaija Hafudová

Hadždž - několik postřehů z letošní velké pouti

Je touhou každého muslima navštívit Mekku a je povinností každého muslima alespoň jednou za život vykonat tzv. hadždž, tj. velkou pouť, dovoluje-li mu to jeho zdravotní a finanční situace.

1. mešita v Qiba. (Na toto místo dospěli mudžtáhidové z Mekky)

Pečlivě konejte hadždž a omru kvůli Bohu! (Korán 2/196).

Lidé mají vůči Bohu povinnost hadždže k Domu, ti, kdož jsou cesty schopni (Korán 3/97).

Za hadždž mabrúr (tj. konaná bohabojně, posvátně, pietně, počestně a s úctou) *není žádné jiné odměny než Ráj.* (z hadíthu od Buchárfího /příště jen hB/ číslo 1773).

... Aiša, matka věřících, řekla: „Posle Boží, vidíme, že džihád je nejlepší činnost. Což my ženy nemáme bojovat?“ Odpověděl: „Ne, ale nejlepší džihád je hadždž mabrúr.“ (hB 1520)

... Abú Hurajra vyprávěl: „Prorok Boží - nechť mu Bůh žehná a dá mu mír - byl otázan, která činnost je nejlepší. Odpověděl, že víra v Boha a Jeho posla. Bylo řečeno, a co potom? Odpověděl, že džihád na stezce Boží. Bylo řečeno, a co potom? Odpověděl, že hadždž mabrúr.“ (hB 0026,1519).

Tři roky jsme se s manželem snažili vykonat hadždž, ale až letos mohly být naše sny uskutečněny. Před výjezdem manžel sháněl informace o tamějších podmínkách a službách,

kteří nabízejí nejrůznější firmy a cestovní kanceláře, jichž většina poutníků využívá. Nakonec jsme se rozhodli, že se vydáme na pouť sami a na vlastní pěst. Protože naši dva egyptští bratři měli stejný záměr, spojili jsme

se a naše čtyřčlenná skupina v y b a v e n á hlavně bohabojností ... *vybavte se na cestu, ale nejlepším cestovním vybavením je bohabojnost* (Korán 2/197) se mohla vydat na fyzicky i psychicky namáhavou cestu. Láska k Bohu a Jeho poslu - nechť mu Bůh žehná a dá mu mír - nám však cestu usnadnila, za což Mu patří dík a chvála.

Jordánsko

Každý účastník hadždže si s sebou zpět domů přiváží i zážitky nejen ze samotné pouti, ale i ze země Království Saúdské Arábie. V našem případě se k těmto zážitkům a dojmům přidaly i dojmy z Jordánska, kde jsme pobyli necelé 2 dny.

Na návštěvu Jordánska jsem se moc těšila. Před výjezdem jsme jednali s jordánským velvyslanectvím a s leteckou společností Royal Jordanian, která nás dopravila do Saúdské Arábie a zpět domů do Vídně. Obě tyto instituce na mě učinily pěkný dojem tím, jak se prezentovaly, jaké služby poskytovaly a jací lidé v nich pracovali.

Po příletu do Ammánu, při vyřizování určitých úředních formalit, jeden úředník letiště poskytl mužům několik rad a popřál jim hodně zdaru při vykonávání pouti. Pak se obrátil ke mně a pronesl velmi dojemný uvítací projev, který končil slovy: „Teď zůsta-

nete v Jordánsku do zítřka, užijte si to, je to vaše země“. Tento jordánský muslim nám řekl, že je to naše země? Neumím si představit, že by nějaký Čech řekl neznámým cizincům, že česká vlast je jejich země. Jeho uvítací slova mě zahřála stejně, jako když jsem tu po dlouhé době opět uslyšela adzán.

Další milá překvapení nás čekala v hotelu. Vkusné zařízení, čistota a pohodlnost byly pro hotel zrovna tak samozřejmé jako pro celou jordánskou zemi. Byla jsem velmi mile překvapená kvalitou a množstvím jídla, kterým jsme byli hoštěni. Neustále jsem se manžela dotazovala, jak se ty jednotlivé pokrmy připravují. Když už nevěděl, jak odpovědět, šel se zeptat číšníka. Ten zaregistroval, že se manžel ptá kvůli mně a zavolal šéfkuchaře, který s oprávněnou hrdostí na své umění přinesl z kuchyně všechny ingredience a věnoval vskutku hodně ze svého času, aby mi vysvětlil své recepty na přípravu všech těch dobrot.

Zbytek času jsme věnovali odpočinku a návštěvě tržiště v Ammánu. Koupila jsem si tu bílý bavlněný oděv pro vstup do stavu poutního zasvěcení, tedy oděv pro ihrám. Podle většiny islámských vědců si žena může obléci jako ihrám cokoliv, co není v rozporu s běžným dámským ustrojením pro muslimku, ale zakazuje se zahalení obličeje a rukavice, neboť Prorok Boží nechť mu Bůh žehná a dá mu mír - řekl: „Žena v ihrámu nenosí nigáb ani rukavice“. Podle jedné fatwy, pokud by tak učinila z neznalosti, nevádí to. Jinak by svůj přestupek měla odčinit obětováním ovce nebo třídenním půstem nebo nakrmením 6 chudáků. Před hadždžem jsem se zeptala imáma, je-li pro mne lepší ihrám v černé nebo bílé barvě. Odpověděl, že na barvě nezáleží, ale podle sunny by měl být bílý.

Ammán je malebné město. Palmy dodávají fascinující arabské architektuře ještě půvabnější tvář. Na každém

Medina

kroku je vidět, že Jordánci jsou pracovitý národ. Váží si turistů a Česká republika pro ně není neznámým pojmem. Tu a tam projede po ulici vůz značky Škoda, každý druhý obchod s obuví se jmenuje Baťa a obchody se suvenýry nabízejí náš krystal.

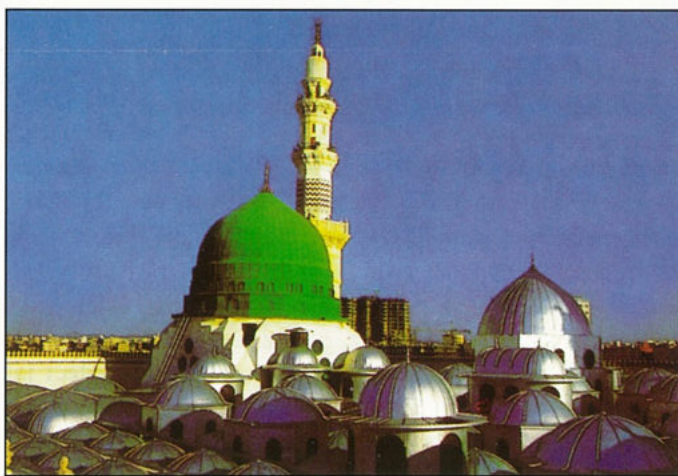
Protože jsme měli již za pár hodin stanoven termín odletu, pomalu nám nastával čas vstoupit do iherámu. Ze tří typů hadždže jsme si zvolili tu nejčastěji vykonávanou tedy tamat'ú. Je to kombinace malé (omra) a velké pouti tak, že malá předchází velké. Poutníci po souši a po moři vstupují do iherámu z míqátu. Míqát jsou místa, která určil prorok Muhammad - nechť mu Bůh žehná a dá mu mír - pro vstup do iherámu, přičemž záleží na oblasti, z které poutník na pouť přichází (odkazuji na hB 1524). Cestující letadlem

vstupují do iherámu buď na palubě letadla před tím, než letadlo přeletí nad míqátem, anebo už před vstupem do letadla, což jsme učinili i my. Hotel nám poskytl veškeré pohodlí ke vstupu do stavu poutního zasvěcení. Po důkladné hygieně, oblečení bílých oděvů a vykonání náboženských úkonů, které muslimové při vstupu do iherámu konají, jsme už jen čekali na odvoz na letiště. Kdokoliv z pracovníků hotelu nebo jeho muslimských hostů na nás pohlédl, upřímně nám pogrataloval a nechyběly ani slzy dojetí.

Na letecké trase Ammán - Džidda (angl. Jeddah) jsem se setkala s afghánskými sestrami, které také byly v iherámu, a na pouť přicestovaly ze Spojených států. Prozradily mi, že v Americe bojují za práva žen v Afghánistánu. Otevřeně a ochotně mi odpovídaly na otázky, které jsem teď měla nejlepší šanci položit. Vypověděly, že v Afghánistánu došlo k po-

limky mají plné právo těšit. Bohužel však musím dodat, že při následujících rozhovorech během pouti s muslimkami z nejrůznějších koutů země jsem se dozvěděla, že čečenské a alžírské ženy mají strach, aby je jednou nepotkal stejný osud.

Jak jsme opouštěli Jordánsko, tu krásnou a čistou zemi s milými obyvateli, vzpomněla jsem si, jak tu asi před 2 lety náš pan prezident vykonal státní návštěvu. Tehdy zde shledal, že Islám ve své původní podobě nikdy nebyl militantním náboženstvím, což i pronesl ve svém řídce publikovaném výroku. A tak děkuji Jordáncům za mnohé, a nejvíce, že se zasloužili o to, aby měl český prezident alespoň jednu správnou představu o náboženství, které se nazývá Islám.

Kopule nad hrobem Proroka NMBŽ.

litickému zneužití Islámu. Původní záměr dostat Afghánistán do muslimských rukou byl dobrý. Došlo však k tomu, že ony ruce patřily lidem, pro které je zacházení se zbraní téměř tím jediným, co se kdy naučili. A tak jsou jejich představy o správné víře zcestné. Dnes je v Afghánistánu nejméně 90% žen krajně nespokojeno se svým postavením. Mnohé z nich začínají využívat telefonu či Internetu, aby se zapojily do Unie muslimských žen a snad někdy v budoucnu dosáhly svých práv, z kterých se jako mus-

Džidda

Historikové odhadují stáří Džiddy asi na 2500 let. Od svého vzniku má obchodní význam a od 26. roku hidžry také náboženský. Tehdy byla 3. pravověrným chalífou Osmanem prohlášena za oficiální přístav ke svatým městům, k Mekce a Medíně. A tak již 14 století přijímá Džidda poutníky z celého světa. Po námořním přístavu má značný význam zdejší letiště, které je jedním z největších a nejmodernějších na světě. Má 3 terminály, z nichž jeden slouží meziná-

rodním letům, druhý je určen pro vnitrostátní dopravu a třetí jen pro poutníky.

Přijímací a odbavovací hala terminálu sloužícího poutníkům je po architektonické stránce velmi zajímavá. Množství ohromných sloupů, které mají v sobě zabudován kompletní technický a bezpečnostní systém, nese zastřešení z bílých plachet. Je tím důmyslně vytvořeno plně klimatizované městečko tvořené kanceláři celní a pasové kontroly, kanceláři firem sloužících poutníkům, několika restauracemi, modlitebnami, čekárnami, tržištěm, bankami a sociálním vybavením.

Při přiletu sem nebo odletu dostávají poutníci knižní dárky. Když jsme odlétali domů byli jsme obdarováni Korány dokonce od samotného krále Fahada.

Protože jsme nepatřili k žádné skupině a potřebovali jsme se dostat do Mekky, byli jsme umístěni do takového autobusu, kde pro nás právě byla volná místa. A tak jsme cestovali s alžírskou výpravou. Když už byl autobus do posledního místa zaplněn, navštívil nás v něm saúdský pracovník, jeden z tisíců služebníků poutníkům, a uvítal nás v posvátné zemi. Popřál nám Boží požehnání při pouti a dodal, že zdejší lid slouží poutníkům k co nejlepšímu zvládnutí hadždže. Po něm nás ještě navštívil muftí, připraven k odpovězení našich případných dotazů. A tak jsme se již mohli rozjet k vytoženému cíli.

Z reproduktorů v autobuse se ozývají nahrávky přednesu Koránu, hadíthy a fatwy na téma hadždž. Většina poutníků ale upřednostňuje odříkávání talbíja: *Labbaikja Alláhumma labbaik, labbaikja lá šarika laka labbaik, inna lhamda wa nniamata laka wa lmulk, lá šarika lak.* (= Přicházím k Tobě, Bože, přicházím k Tobě a nikoho k Tobě nepřidružuji, přicházím k Tobě. Chvála a všechny věci patří Tobě a patří Ti království. Nemáš žádného společníka /podle hB 1549/). Několik kilometrů před Mekkou zastavujeme na stanovišti úřední kontroly a opět se setkáváme se štedrostí místních obyvatel. Každému z nás věnují láhev Zamzamu, který v tropickém počasí opravdu přichází k chuti.

Mekka

Konečně Mekka!

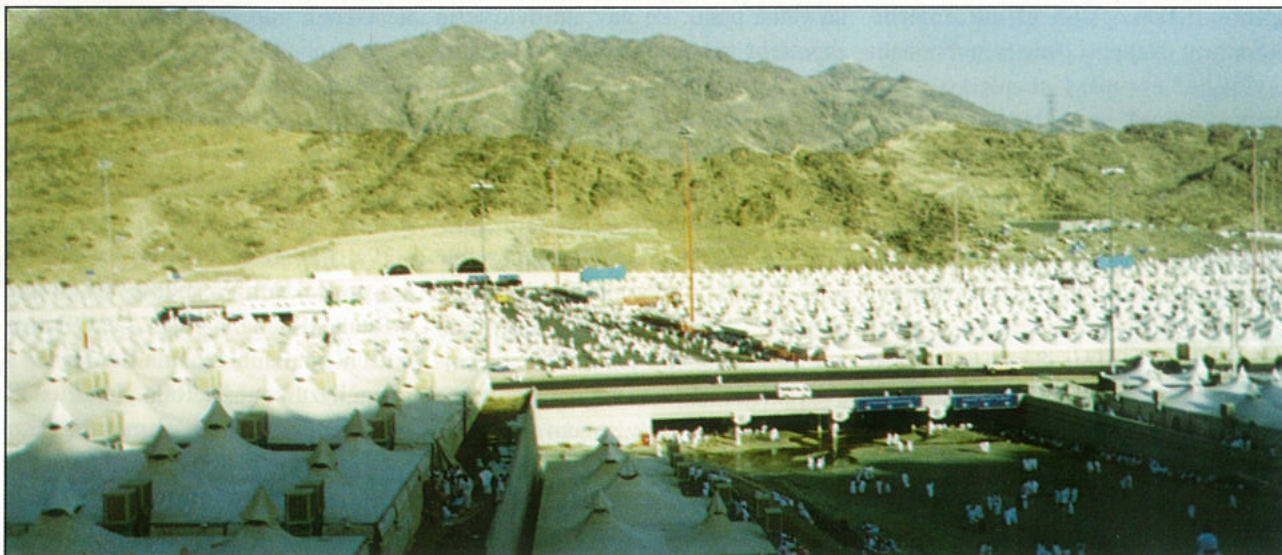
Kdo v autobuse usnul, nemůže se neproбудit. Jsme konečně v Mekce, ve městě, ke kterému několikrát denně obracíme svou tvář, kde Bůh začal zjevovat knihu knih, kde v průběhu historie proteklo mnoho krve, aby se mohla Mekka stát tím, čím je dnes. Jsme ve městě, kde se dnes již nevyskytují žádní jiní lidé než muslimové. Není tu ani kapka alkoholu a ani buňka vepřové tkáně. Korán ji nazývá také Bekkou nebo Matkou měst.

Všichni se chceme co nejrychleji dostat do Posvátné mešity a spatřit Káabu. Vskutku vstoupíte do Posvátné

mešity bude-li tomu Bůh chtít, v bezpečí, s oholenými hlavami a ostříhanými vousy a nebudete mít strach. (Korán 48/27). Ještě si však musíme počkat na vyřízení formalit spojených s ubytováním.

Labbaikja Alláhuma labbaik... blížíme se k mešitě. Podle jednoho hadíthu je dobré při této příležitosti vstoupit do mešity vchodem pojmenovaným jako Báb As-salám. Je to jeden z několika desítek vstupů do mešity, která pojme přes milion věřících. Báb As-salám leží mezi pahorky Safá a Marva, které jsou dnes také součástí chrámového komplexu. Také je vhodné překročit práh mešity pravou nohou. Činíme tak a ještě se musíme chvíli prodírat skrze davy lidí. Při vstupu do mešity je vždy dobré říci k tomu patřičné dua a pomodlit se dva rakáty modlitby zvané pozdrav mešitě. Ale při vstupu do Posvátné mešity bývá tato modlitba nahrazena sedminásobným obcházením Káaby (tawáf), které je společně se sedminásobným přebíháním mezi Safá a Marvou (saj) i povinným úkonem při omře.

A vzpomeňte si na dobu, kdy jsme učinili tento chrám útočištěm a místem bezpečným pro lidi a místo Ibrahimovo přijmete jako místo k modlení (Korán 2/125). Už vidíme Káabu, dům Boží, tají se nám dech. *Bůh učinil Káabu domem posvátným postaveným pro lidi.* (Korán 5/97). Nenacházím slova k vyjádření tohoto maximálního pocitu štěstí. Od černého kamene zázračného původu - prý po

Na Arafátu. V pozadí hora Milosrdenství

chází z ráje - začínáme tawáf. Během tawáfu i saje může muslim činit jakákoliv du'a nebo recitovat Korán. Každý muslim si přeje dotknout se černého kamene, ale podaří se to jen malému množství muslimů. My jsme to štěstí neměli. Po tawáfu je povinností modlit se 2 rakáty, podle sunny za Ibrahímovým místem. Byla tam sice velká zácpa, ale tento akt sunny se nám vykonat podařil. Dalším aktem sunny je pití Zamzamu. Opět není jednoduché dostat se k pramenu, který leží pod úrovní nádvoří kolem Káaby. Vedou k němu dva vstupy, pro muže a pro ženy.

Osvěžení Zamzamelem se prodíráme na vrchol Safá vykonat saj, který v půli přerušujeme, abychom se modlili večerní modlitbu. A tak sáj dokončujeme před noční modlitbou, na kterou tu samozřejmě setrváváme. Vždyť modlitba v Posvátné mešitě je stotisíckrát více odměněna než modlitba kdekoliv jinde s výjimkou modlitby v Prorokově mešitě, kde je odměna tisícínásobná. Sáj je posledním aktem omry, a pak můžeme vystoupit až do okamžiku konání velké pouti ze stavu poutního zasvěcení.

Příštího dne jedeme na nové místo pobytu. Moc se těším, protože jsem zvědavá, jak žijí praví Saúdové. Vlastně jsme mohli hovořit o štěstí. Šestisetisícové město nyní musí ubytovat 3 miliony návštěvníků. Mnozí z nich by si přáli opravdové soukromí, pohodlí a dobré vybavení. Musí se však počítat s tím, že ceny za ubytování v soukromí - něco na způsob Zimmer frei - jsou přímo úměrné komfortu. Nejnížší ceny jsou mnohem vyšší než evropský standart a mnohem nižší než za ubytování v jakémkoliv z mekkánských hotelů. Proto se dává přednost ubytování v soukromí. Přijíždíme k domu starší dámy, která je poctěna naší návštěvou a nechává se oslovovat madam. Mužům je vyhrazena jedna místnost i se sociálním zařízením. Se mnou bylo už předtím domluveno, že budu spát s madam v jedné ložnici. Nevím, jestli by z toho někdo byl dvakrát nadšen, a já jako milovnice dobrodružství a ctitelka islámských hodnot, podle

kterých jsou si všichni lidé rovni a já s madam jsme sestry, byla jsem za to vděčná. Spíše jsem si cenila její nabídky, kdy se nebála strávit noci s neznámou ženou bůhví odkud z Evropy. Tentokrát tu však ještě nepřespáváme, protože nás za chvíli čeká cesta do Medíny, odkud jsme se vrátili za 6 dnů.

Několik dnů pobytu v Mekce jsme se snažili strávit hlavně v mešitě, kam jsme odcházeli před polední modlitbou a vracívali jsme se až v noci. Každým dnem bylo pro mne překvapením, vedle jakých sester se budu modlit, všechny byly velice

příjemné, projevovaly zájem o situaci v Evropě, některé i znaly Českou republiku. Po skončení modlitby bývá pěkným zvykem, že si ženy tak, jak sedí v řadě, podávají ruce, zdraví se pozdravy míru

a přejí, aby Bůh přijal modlitbu. Tak mě mrzelo, že muslimky z celého světa dodržovaly tento zvyk s výjimkou těch, co chodí od hlavy k patě v černém a v rukavicích.

Znovu jsme vstoupili do ihrámu a následujících pět dnů jsme strávili na velké pouti. Po návratu bylo ještě zapotřebí vykonat tawáf na rozloučenou. Velká pouť končí kamenováním ďábla. Teď při návratu z Miná do Mekky je člověk ve stavu, jako když ho porodila matka (hB 1521). Skutečně cítíme, že ďábel je ukamenován a tento pocit trvá u mne osobně ještě 5 dnů po návratu domů. Tawáf na rozloučenou je tentokrát tedy mnohem klidnější. Už je čas opustit nejposvátnější místo na zemi. Odcházíme s přáním ještě někdy se sem vrátit. Nikdo nezná budoucnost, jen Nejvyšší. Co nejdříve nechávám svému zraku spočinout na Káabě, aby tento obraz

nikdy nezmizel z mé paměti, co když se sem už nikdy nepodívám?

Medína - město Prorokovo

Další město bez nemuslimů. Je zde i patrná snaha o to, aby byla městem míru a proto se tu mimo jiné nesmí ani nosit jakákoliv zbraň. I Jemenci musí odložit své džambije.

Muslim má tady jiný pocit než v Mekce. Je tu méně lidí, žádné zmatky, žádné problémy s ubytováním, ceny mírnější. Není problém získat ubytování v blízkosti mešity, a tak se v ní moci modlit všechny povinné modlitby.

Káaba

Navštívit Medínu není při hadždži povinností. Ale muslimové se snaží navštívit toto druhé nejposvátnější město Islámu a pozdravit Proroka - nechť mu Bůh žehná a dá mu mír. Je tu i několik dalších pamětihodností, které lze navštívit: Al-bagía - hřbitov, na kterém odpočívá mnoho významných osobností islámské historie jako Prorokovi společníci a manželky - bu-diž s nimi mír; mešity Qiba a Qiblatajn (=Mající dva modlitební směry); pohoří Uhud a hřbitov mučedníků, kteří zde padli.

Při návštěvě Prorokovy mešity se podle sunny máme pomodlit v Raudě. Rauda je místo, které Prorok - nechť mu Bůh žehná a dá mu mír - označil za součást Ráje. Je neustále přeplněna, a tak dostal manžel šanci jen jednou za těch 6 dnů, co jsme zde pobýli. Žena nemá už vůbec žádnou šanci.

Pokud jde o návštěvy hrobů, musím upozornit, že je to pro ženy zakázáno.*

Miná

V dopoledních hodinách 8. dne posvátného měsíce dzú al-hidždža, letos vyšel tento den na 14. březen 2000, přicházejí poutníci do Miná za účelem konání velké pouti.

Miná je důsledně připravena na příchod asi 3 milionů poutníků z celého světa. Většina se ubytovává ve stanech, jsou však i chudí poutníci, kteří by to nemohli zaplatit, a ti si zhotovují svůj provizorní přístřešek anebo spí pod širým nebem, což při zdejších počasí není žádný problém. Ženy bývají většinou odděleny od mužů, tak jsem první noc strávila v jednom velkém stanu s 38 sestrami z Alžíru a Maroka. Po návratu z Arafátu jsme s dalšími manželskými páry přenocovali v jiném stanu.

Mezi služby poutníkům patří i poskytování zdravotní a lékařské péče. Jen pro účely hadždže bylo na posvátných místech zřízeno 22 nemocnic (7 v Mekce, 3 na Arafátu, 4 v Miná, 8 v Medíně), 137 zdravotních středisek a bezpočet stánků, které poskytují pomoc při slunečním úpalu. Velice si vážím přístupu lékařů a zdravotníků, s kterým jsem se v Království setkala, kdy je nezajímá, jak je pacient pojištěn či jaké je číslo jeho konta. Zajímá je především to, jak mu mohou co nejlépe pomoci.

V Miná jsou dvě velké mešity, ale obě na druhých koncích od našeho stanoviště, a tak jsme je k mé lítosti nenavštívili. Jedna z nich je v blízkosti místa, kde se provádí kamenování. Je významná tím, že se zde modlil i Prorok Muhammad - nechť mu Bůh žehná a dá mu mír - a údajně i dalších 114 proroků - mír s nimi.

V Miná setrvávají poutníci až do ranní modlitby příštího dne a po ní se odebírají na Arafát.

Když se přes Muzdalifu, kde se sbírají kamínky ke kamenování, vracejí 10. dne měsíce dzú al-hidždža zpět, musí kamenovat dábla. Kamenování je velmi nebezpečný akt kvůli množství lidí, kteří sem přicházejí, a tak využívám svého práva, že za mne může provést kamenování manžel. Tento den je dnem oběti a muslimové celého světa slaví svá-

V Mekce

tek. Protože by přes dva miliony muslimů mohlo těžko obětovat tolik zvířat, je možné pouze zaplatit částku za obětované zvíře a za jeho zařízení, zpracování a distribuci do oblastí, kde mají muslimové hlad. Po kamenování, obětování a stříhání vlasů se poutníci odebírají do Mekky vykonat tawáf a saj. Z Mekky se vracejí strávit 11., 12. a 13. den v Miná, kdy každý den po poledni kamenují dábla.

Noc před posledním kamenováním dábla se osazenstvu našeho stanu v Miná nechtělo usnout. Raději jsme diskutovali. Jeden ze spolubydlících

se právě vrátil z noční vycházky a přinesl si s sebou plnou tašku nákupu z tržiště. Vybílil z ní překrásnou matrhošku. Bratři a sestry, s kterými jsem se velmi toužila setkat, byli najednou nablízku, byli doslova za humny. Široká ulice za naším tábořištěm se v noci proměnila v obrovské tržiště, kde své zboží převážně vysoké uměleckořemeslné kvality nabízeli poutníci z Čečenska, Dagestánu a Uzbekistánu. Matrjoška mi pomohla přemluvit ostatní, abychom se ještě té noci vydali na trh. Pochlubila jsem se, že umím i rusky, ale tito poutníci raději dávají přednost arabštině a jejich znalosti arabštiny jsou obdivuhodné. Během pouti jsem se nesetkala s jinými ne-arabskými ženami, které by uměly arabsky. Zajímalo mě, je-li pravda, že Čečenci přicházejí do Mekky pěšky. Ve většině případů přijeli na nákladních vozech a cesta jim trvala asi 10 dnů. Svě zaujetí pro Boží věc měli ve svých tvářích tak hluboce vryto, že nemít jinou možnost, přišli by do Mekky určitě i pěšky. Na arabských tržištích probíhají nákupy normálně tak, že kupující smlouvá až usmlouvá pro něj přijatelnou cenu. Na tomto tržišti však platila jiná pravidla. Byla

jsem svědkem toho, že si kupující vybrali zboží a zeptali se na cenu. Zaplatili řečenou sumu a přidali něco navíc. Spolubydlící z našeho stanu také takto nakupoval. *Není pro vás hříchem, budete-li usilovat o přizeň Pána svého na trzích pouti* (Korán 2/198). Čečenská sestra přijala peníze, přepočítala si je a zjistila, že je to víc, než požadovala. Bylo jí odpovězeno, že je to *sadaga* (= dobrovolná almužna). Její hrdost jí ale nedovolovala něco takového přijmout, a tak mě náš spolubydlící požádal o jazykovou výpomoc. Stačilo

nazvat částku navíc jako *padárok* a peníze dospěly tam, kam jsme chtěli.

Bylo fascinující sledovat proudy lidí k místu kamenování. Tady jsem začala přemýšlet o tom, co mi pouf dala navíc k tomu, že je to náboženská povinnost. Ihrám má také způsobit, že lidé vypadají stejně. Úspěšně zakryje bohatství, vzdělanostní úroveň a společenský prestiž. Nezakryje však podvýchovu, některé nemoci a zmrzačená těla, kterých díky nášlapným minám neustále přibývá.

Pouf pro mne znamenala jakousi symbolickou cestu dějinami lidstva. Šla jsem z Arafátu, kde se setkali Adam s Evou po letech odloučení. V den svátku jsem si připomněla bohabojnost Ibrahímovu - mír s ním, když byl odhodlán i svého syna obětovat jen proto, že mu to Bůh poručil. Byla to zkouška stejně jako spousta dalších během pouti. Člověk potřebující pomoc; pomohu nebo se spolehnu, že pomůže někdo jiný? Žebráci. Podle Koránu jimi nesmíme opovrhovat, ale jejich tu tolik, že když bych měla každého obdarovat, patřila bych příští den mezi ně. Člověk je během svého života neustále pokoušen ďáblem, stejně je i pokoušeno lidstvo během své historie a stejně i poutník při posvátné pouti. Vždy však existuje způsob se s ďáblem vypořádat a utéci k Bohu podobně, jako to učinili Ibrahím, Hadžar a Ismael - budiž s nimi mír. Vzpomínám si na první muslimy, jak na velbloudech vykonávali hadždž. Pro ně to muselo být ještě obtížnější. Když vykonával hadždž tři měsíce před svou smrtí Prorok Boží - nechť mu Bůh žehná a dá mu mír, byla to lekce pro všechny další muslimy, aby v ní našli poučení, jak správně hadždž provádět. Stalo se při něm několik událostí, které se poutníkům běžně stávají, a proto je dobré se předem s událostmi seznámit, než se muslim či muslimka na hadždž vypraví. Ženy mohou nalézt poučení kupř. v příhodě Aiši - nechť v ní Bůh nalezne zalíbení (hB 1650, 5548).

Dospěla jsem do Mekky, kam dospěla a odkad se rozšiřuje i Boží pomoc lidstvu. *První dům pro lidstvo za-*

ložený byl vztyčen v Bekce, oplývá požehnáním a je s ním vedení pro lidstvo veškeré (Korán 3/96). Všichni muslimové jsou jako v den posledního soudu a rozhodují o nich jen jejich dobré a špatné skutky. Odcházím odtud ve stavu jako v den, kdy mě porodila má matka.

Arafát

Na planinu asi 25 km vzdálenou od Mekky přicházejí poutníci dopoledne 9.dne téhož posvátného měsíce. Tento den se také nazývá dnem du'a. Setrvávají zde až do západu slunce, přes který musí stát směrem ke Káábě, ruce mají pozdviženy a vyslovují jakákoli du'a. Při tomto tzv. stání na Arafátu (wugúf) andělé stojí

Tábořiště v Miná

před Bohem a Bůh jim ukazuje poutníky stojící na Arafátu a říká jim, že to jsou ti z potomků Adamových, kteří jsou Jeho lid. *Stání na Arafátu je Hadždž* (hadíth).

Poutníci zde mají provádět du'a. Neexistuje žádné speciální du'a pro wugúf, je na každém poutníku, co si bude přát. A tak vyslovuji nejrůznější du'a a mezi nimi i to, aby v České republice, stejně jako jinde ve světě, přibývalo muslimů, aby sem přicházelo stále víc a víc muslimů z naší vlasti, aby se jim dobře vedlo, aby jim Bůh žehnal.

* Ze 4 různých arabských pramenů jsem se dozvěděla, že se žena smí zúčastnit společné modlitby za zesnulé

a přísluší jí za to odměna od Boha. Ale doprovázet pohřeb a navštěvovat hroby se jí zakazuje. Žádný z islámských učenců, kteří publikovali tyto zákazy, však neuvedl důvod a podobné nařízení jsem nenašla ani nikde v Koránu ani v hB a jiné sbírky hadíthů nemám k dispozici. Neumím tedy odpovědět na otázku, proč je tomu tak, i když závidím ženám ze společností s tímto zákazem, že jsou ušetřeny od těchto jistě depresivních situací. Realita v Saúdské Arábii je taková, že zákaz platí jen teoreticky. V samotné blízkosti hrobů se nenajde nikdo, kdo by ženám znemožňoval přístup, a tak ženy k hrobům přicházejí. Proč o zákazu, aby se ženy účastnily pohřbů a navštěvovaly hroby takto dlouze píší?

Byla bych totiž moc ráda, kdyby někdo znalý tohoto problému mohl odpovědět, a to s přihlédnutím k následující skutečnosti. Česká muslimka se může dostat do situace, kdy její účast na pohřbu bude od zbytku jejich nemuslimských příbuzných očekávána a ona by mohla svoji neúčastí při tak citlivé záležitosti způsobit, že jí to příbuzní neodpustí a už nikdy nebudou chtít o Islámu nic slyšet. Muslimka pak bude stát před problémem vybrat si ze dvou zel to menší. Dopustí se hříchu /ale zatím se neví, jak závažného/, ale v rodině zůstane klid? Nebo zůstane z hlediska nařízení imámů čistá a poštvě si v jedné z nejcitlivějších rodinných situací proti sobě rodinu?

Dr. Ejaz Begum

Asma bint Abú Bakr

V noci, kdy Prorok - nechť mu Bůh žehná a dá mu mír - uprchl z Mekky, aby se v doprovodu Abú Bakra skrýl v jeskyni, Abú Džahl s dalšími nevěřícími střežili celou noc jeho dům. Čekali, až se vrátí, aby ho zabili. Když vyšlo slunce, ke svému zděšení zjistili, že Prorok velmi dobře zajistil svůj únik tím, že recitoval síru Jásín a opustil malého Alího, který spal na jeho matraci.

Abú Džahl rozrušeně vtrhl k domu Abú Bakra a zaklepal na dveře tak zběsile, že mladá dcera Abú Bakra Asma všla ven s vystrašenými očima. „Kde je tvůj otec?“ zeptal se. Ona však nepodala konkrétní odpověď, a tak ji udeřil a odešel pryč. Hlavně, že neprozradila tajemství Prorokova úniku se svým druhem Abú Bakrem.

Asmina matka se jmenovala Chadídža bint Abdul Uzza. Měla mladší nevlastní sestru Aišu. Narodila se 27 let před hidžrou v Mekce. Jako dcera Abú Bakra, velmi slušného a poctivého muže, byla vychovávána k poctivosti, čestnosti a pravdomluvnosti. Byla jednou ze 17 lidí, kteří jako první přijali Islám.

Vdala se za Zubajra bin Auwama, společníka vysokého postavení. Byl bratrancem Proroka a synovcem Chadídžy Al-Kubry, srdečné a citlivé paní, která mlčky přihlížela strádáním mučených muslimů nevěřícími: „Který čin tě nejvíce ranil?“

Někdo se jí zeptal a ona vyprávěla, jak se nevěřící shromáždili v Posvátné mešitě a vylévali si zlost na Proroka. Jakmile se před nimi objevil, vrhl se na něj a chtěli ho zabít. Vzduch úplně ztěžkl z jejich rouhání a nenávisti. Abú Bakr se přihlížel ke Káábě k záchraně Proroka. „Vždyť vy byste zabili muže, který hlásá, že Bůh je jeho Pán a vyřizuje vám Jeho poselství?!“

Nevěřící nechali Proroka napokoji a stranou si to vyřizovali s Abú Bakrem, který upadl do bezvědomí. Ten sklídl tolik ran a urážek, že když se Asma dotkla jeho hlavy, padaly z chumáče vlasů.

Mlčky přihlížela pronásledování muslimů, modlila se, aby dal Bůh odlehčit jejich nepříjemnému postavení, až do okamžiku, kdy se Proroku Božímu dostavilo Boží nařízení opustit Mekku. Jakmile se Prorok začal vymaňovat z područí svých nepřátel, Asma mu už připravovala jídlo na cestu. Říká se, že zatímco se ti dva ukrývali v jeskyni, přinášela jim v noci čerstvé jídlo, riskantním svaheem vystu-

povala nahoru k jeskyni, a to jen z lásky k Proroku a svému otci. Třetí noc zabalila jídlo na jejich cestu, ale zapoměla zavázat vak, tak si roztrhla svůj opasek a svázala jím vak. Takto si získala přeždívkou dáma dvou opasků.

Abú Bakr měl starého a slepého otce Abú Kuhafa, který ještě nepřijal Islám. „Asmo“, řekl „tvůj otec spotřeboval všechny peníze a nechal mě tu s tebou bez prostředků.“ Abú Bakr opravdu odjel se všemi penězi. Nezlomit srdce starého muže! Asma přivázala k látce kamínky, položila je do nádoby, kde peníze obvykle byly uloženy, a ujišťovala dědečka, že tam nějaké peníze zůstaly.

Později se Asma setkala se svým otcem v Medíně, když pro ni nechal Prorok poslat, stejně tak pro Aišu, Umm Rummán a bratra Abdulláha. Její manžel Zubajr se setkal s Prorokem a Abú Bakrem a věnoval jim bílé obleky, které nosily, když přišly do Qiby. Zubajr se také v Qibě usadil a tam ho Asma zastihla.

Nějakou dobu se v rodinách muhádžirů nerodily žádné děti, což velice těšilo židy. Ti byli přesvědčeni, že se tak děje díky kouzlům, která vůči nim vyvolávali. Když se Asmě narodil Abdulláh bin Zubajr, bylo to první narozené dítě v rodině muhádžira. Židé se cítili potupeni a ponížení, že jejich plány byly přerušeny.

Asma přinesla své miminko k Prorokovi, který si ho vzal do náručí, žvýkal kousek datle, a tu položil do pusinky dětátka a modlil se, aby se děcku dobře vedlo a dlouho žilo. I když Aiša žádné dítě neporodila, nazvala sebe Umm Abdulláh.

Asma strávila se svým manželem život v chudobě a kromě jednoho koně a velblouda neměli nic, o čem by se dalo říci, že to patří k jejich vlastnictví. Prorok Boží jim dal pozemek. Asma sbírala datlové pecky, starala se o svého velblouda a sklízela trávu pro koně. Uměla zastat každou domácí práci, ale nikdy nepekla chléb. Byla to činnost, kterou vykonávali její ansárovští sousedé, kteří ji milovali a pomáhali jí.

O dnech její chudoby sama Asma vyprávěla: Jednou, když byla těhotná (později se jí narodila Chadídža), ucítila omamně příjemnou vůni opékaného skopového, která se k ní vkrádala z domu sousedky židovky. Vůně byla natolik dráždivá, že i pod záminkou půjčit si trochu dřevěného uhlí zašla do židovského obydlí a doufala při tom, že bude při-

zvána k jídlu. Ale nic takového se nestalo. Šla tam třikrát, ale vracela se zpět zklamaná, že jí sousedka ani kousíček nenabídla. Doma usedla a dala se do pláče: „Bože, obstarej mi jídlo“.

K její radosti jí za chvíli ta židovka přinesla pečené maso, kterého se její manžel nechtěl dotknout v obavě, že je Asmou uhranuté. Míra její prostoty, poctivosti a upřímnosti vyplývá i z malého příběhu. Jednou se vracela domů s nákladem na hlavě a cestou potkala Proroka. Když ji zahlédl, sesedlal ze svého velblouda a nabídl jí odvoz domů. Zdvouřile odmítla, protože se styděla nechat se odvést, ale za odvoz nákladu žádný pocit studu necítila.

Asma byla také šetrná. Prorok jí totiž jednou poradil velkoryse utrácet. Od toho dne velkoryse utrácela. Pak se stalo, že se na Zubajra usmálo štěstí a zbohatl. Přestože pokračovala v předchozím způsobu a velkoryse utrácela, utrácela ale mnoho na stezce Boží. Nabádala ostatní, aby činili totéž, a říkala jim, že peníze se nemají hromadit, ale utrácet na stezce Boží, pro chudé a strádající.

Její syn hrdě prohlásil, že neviděl velkorysejší ženu, než je jeho matka. Až do svých posledních dnů odmítala nosit drahé oblečení. Aiša byla stejná, jen s tím rozdílem, že ona předem něco našetřila, než to použila jako milodary, zatímco Asma darovala tak i tak všechno. Prodala veškeré své jmění a výtěžek rozdělila mezi své strádající příbuzné. Pomáhala sirotkům, vdovám a chudým dokonce i v době, kdy její manžel žádné bohatství neměl.

Jednou se stalo, že si Prorok od věřících přál, aby velkoryse rozdávali na stezce Boží. Společníci se předháněli, kdo poskytne více milodarů. Asma tehdy prodala svou otrokyni a peníze rozdala chudým. Zubajr nic nenamítal, protože i on byl oddán Bohu a Jeho Prorokovi.

Ačkoli byla Asma oddanou muslimkou, nemohla přimět svou matku k přijetí Islámu. Z toho důvodu se s ní Abú Bakr rozvedl. Asma ji také nezištně pomáhala, kdykoliv to matka potřebovala. Byla takovou muslimkou, že jí bylo za těžko přijímat od matky dárky, kdes nosívala, když za Asmou přicházela. Zeptala se na to Proroka, a ten jí doporučil být na matku hodná a chovat se k ní velkoryse, a tak od ní tedy dárky přijímala a také jí nabízela pohostění.

Její zbožnost a bohabojnost byly tak

dobře známy, že k ní lidé přinášeli své nemocné, aby prosila Boha o jejich uzdravení. Modlila se a vodou kropila hrudi svých pacientů, kteří byli léčeni Boží milostí. Prorok měl v době své smrti starý oblek, který dal Asmě. Tento oblek jí byl milejší než všechen její majetek a do konce života ho neodložila. Prala ho ve vodě, kterou potom používala pro nemocné.

I když se sama necítila zdravá, svěřila hlavu do svých dlaní a modlila se: „Bože Největší, jsem velký hříšník, ale Tvá milost a odpuštění neznají mezí.“ Modlila se a modlila tak vroucně, že jí Bůh daroval uzdravení.

Jednou vedl Prorok modlitbu při zatmění slunce. Jeho druzi a ostatní věřící setrvali v modlitbě nezvykle dlouho. Asma byla také mezi nimi. Modlila se velice soustředěně, i když se cítila slabá a vyčerpaná. Ke konci modlitby omdlela. Později vyprávěla o Prorokově kázání, kdy řekl, že viděl něco, co dříve ještě nikdy neviděl, viděl ráj a peklo.

„Andělé vám v hrobě ukáží mou tvář a budou se ptát, zdali znáte toho muže. Věřící mě hned poznají jako Posla Božího.“ Spěte v míru řeknou andělé. „Ne, já ho neznám“, budou odpovídat nevěřící zmateně.

Asma podnikla první hadždž s Prorokem a později ještě několikrát. Protože byla odvážná a statečná, doprovázela svého muže a syny na bojiště do Sýrie, aby poskytovala úlevu raněným a nemocným. Nastala doba krádeží a těžkých trestných činů. V té době spávala s dýkou: „Jestli zloděj překročí práh mého obydlí, roztrhnu mu hrud“, prohlašovala.

Bůh ji obdaroval silnou pamětí, a tak vyprávěla příhody z minulosti, svého dětství a mládí, vyprávěla je velmi ráda a posluchačům se to moc líbilo, hlavně příběh slona zmíněného v Koránu. Bůh vyslal hejna ptáků, aby shazovaly kameny na Abrahovu armádu, která se slony táhla na Mekku. Jen dva vojáci z jeho armády, kteří byli tím, že oslepli, odkázání k žebráctví, to přežili, zatímco všichni ostatní zahynuli.

Po dlouhém manželství byla zasažena nešťastnou událostí. Zubajr, její dosud vynikající manžel, byl najednou popudlivý. Jednou ji dokonce v záchvatu zlosti zamýšlel bít. Jejich syn Abdullah zakročil bránit matku, což ho rozzuřilo ještě víc, a hrozil jí rozvodem. Touto událostí byla poznamenána až do smrti. Pak žila s Abdulláhem, který se o ni staral, byl jí při ruce, a prokazoval jí lásku a city. Stále ale s láskou a obdivem vzpomínala na Zubajra.

V 36. roce hidžry byl Zubajr zabit v bitvě. Pro Asmu to byl obrovský šok. I Abdulláh bin Zubajr se musel potýkat s mnoha nepřáteli. Bojoval v bitvách s mocnou armádou Muchtára bin Abú Obejda Thagafiho i s vojskem Banu Umajja. V 66. roce hidžry si ho Iráčané a stejně tak i hidžázští zvolili chalífou a 7 let držel vysoko prapor chalífátu a statečně bojoval proti Thagafimu a Banu Umajja.

Když se vlády zmocnil Abdul Malik bin Marwan, přislíbil ukončit chalífát Abdulláha bin Zubajra. Poslal Hadždžadže bin Jusufa s ohromnou armádou obléhat Mekku. Abdulláh s nimi neúnavně zápasil a 6 měsíců vítězil nad Hadždžadžem a jeho vojsky.

Během tohoto obléhání zasáhl Mekku nedostatek potravin a úplně vyčerpal její rody. Protože mekkánští nebyli schopni unést strádání hladem, někteří jeho spolubojovníci dezertovali a dokonce i jeho synové s ním přerušili soudržnost. Když se Abdulláh modlil, byl tak zabrán do meditace, že mu holubi usedali na ramena, aniž by ho tím nějak rušili. Dokonce ani kamenování Hadždžadžem a jeho kumpány neodvedlo jeho pozornost od modlení.

Matka byla už stará, ale i tak se Abdulláh mohl spolehnout na její cenné rady vždy, když se za ní vracíval pro útěchu. Nakonec, když mu zůstalo jen 10 spolubojovníků, prohlásil: „Maminko, ve smrti je velká útěcha.“ Sama byla tenkrát velmi nemocná, ale i tak řekla: „Já chci zemřít, chlapče můj, až uvidím výsledek této bitvy. Zemřeš-li jako mučedník, vlastníma rukama zasypu tvůj hrob, a když zvítězíš, budu umírat v klidu.“ Taková byla zbožnost, jistota a Oddanost k Islámu, Bohu a Jeho Poslovi, že mohla i svého syna obětovat! „Je lepší zemřít jako mučedník, než se kvůli pozemským hodnotám vzdát a žít v zahanbení“, řekla mu.

„Já nemám, maminko, strach ze smrti, ale oni pověsí a zohaví mé tělo, a to neunesš“, protestoval. „Synu, když je ovce zabitá, záleží snad na tom, že se stáhne nebo rozporcuje? Kupředu se ubíráš, protože je lepší zemřít mučednickou smrtí na stezce Boží než zůstat naživu a vést život otroka“, řekla.

„Dnes už, maminko, vím, že se musím stát mučedníkem. Teď vím, že trpělivě poneseš tuto smutnou událost, protože zemřu jako muslim. Má víra v Boha nabírá na síle a jen kvete vždy poté, co s tebou mluvím.“ Po vyřčení těchto silných slov se svěžím pocitem odjel na bitevní pole. Matka naposledy

objala svého syna. Její ruka se při tom dotkla jeho brnění. „To mě má chránit před nepřítelem“, řekl. „Synu, vydáváš se kvůli Bohu na mučednickou smrt a chceš se spolehnout na tyto křehké věci.“ Načež legendární syn chrabré matky ze sebe shodil výstroj a s holým mečem v ruce vyrazil na bojiště, uměl se s ním ohánět hlava nehlava.

Dlouho nezkrotně zápasil, dával na jevo vzácné činy statečnosti a bojovného ducha, dokud se jeho těla nezačalo podlamovat pod četnými zraněními. Abdulláh nakonec mučednický padl. Po jeho smrti pověsil Hadždžadž jeho tělo všem na odiv. Asma se marně snažila přimět Hadždžadž, aby vrátil zabité tělo jejího syna, Hadždžadž nepovolil. Řekla mu: „Prorok předpověděl, že se u Banu Thagit narodí tyran a lhář. Ty jsi ten tyran a Muchtár bin Abú Obejd Thagfi je lhář. Dnes jsem viděla toho tyrana.“

„Zničil pozemský život mého syna, ale Potom zničí on tvůj“, řekla v nejpohnutějším citovém zaujetí. „Nazýváš ho synem dámy dvou opasků. Ano, tím on je. Já jsem ta, která přinášela Prorokovi jídlo, když se společně s mým otcem Abú Bakrem skrýval v jeskyni.“

Rozpačitý Hadždžadž odešel pryč. Abdulláhův bratr Urwa bin Zubajr tajně zašel na Abdul Malikem a líčil mu, jak brutálně se Hadždžadž zachoval. Abdul Malik poručil vydat tělo Abdulláha bin Zubajra.

Tělo bylo celé na kusy. Jeho kamarádi každou část umyli a uložili do rakve. Pak se Asma modlila, aby Bůh odpustil jejímu milovanému synovi. O něco později také zemřela. Tenkrát jí bylo 100 let, měla stále zdravé silné zuby. Byla vysoká a až do posledního dechu zůstala štíhlá a při plném vědomí a těšila se úplně zdravé mysli.

Zubajr zplodil 5 synů a 3 dcery. Z jeho synů, Abdulláh a Urwa získali nevídanou slávu. Asma reprodukovala 56 výroků Svatého Proroka. Za svého života podala svědectví o době nenávisť, o zrodu Proroka a o jeho smrti. Viděla tragickou smrt svého milovaného syna a vzestup a pád chalífátů. Během krizových období nikdy neztratila klid, trpělivost a odvalu. Ztělesňuje opravdovou zbožnost, chrabrost a statečnost.

Věnováno dvouleté Asmě H. jako dárek k svátku od Sumajji H. Přeloženo ze The MWL Journal 1996/1

Kouření je harám!

Tak rozhodli už všichni islámští učenci. 50 000 vědeckých studií jasně prokázalo škodlivost kouření na lidský organismus. Nikotin a dehet mají negativní vliv na všechny tkáně organismu, nejvíce na mozek, srdce a cévy. Kromě toho u žen snižuje nikotin hladinu estrogenu, a to způsobuje asi 15 dalších zdravotních problémů.

Poslední prorok Islámu - nechť mu Bůh žehná a dá mu mír - zakázal všechno, co škodí zdraví. Konkrétně ke kouření se nevyjádřil, protože v jeho době ještě nikdo nekouřil. Z jeho kázání jasně vyplývá, že muslim má mít úctu k životu a má chránit vše živé, proto je nesmysl, aby kouřil.

V soudný den budou lidé otázeni na každý peníz a na to, jak s ním naložili. Kuřáci by si také měli uvědomit, že všechny tabákové koncerny patří jistě konkrétní skupině podnikatelů, kteří jsou nepřátelé Islámu.

Již zesnulý muftí šejch Abdul Azíz Bin Báz a stejně tak i další islámští vědci z celého světa rozhodli, že kouření je harám, pěstování tabáku je harám a obchodování s tabákovými výrobky je harám. Wa lákin aktharahum lá jaalamún!

Podle týdeníku Al-álam al-islámí č. 1643 zpracoval - SH-

Aktuality ze světa

Mexiko 50 Mexičanů přestoupilo v poslední době z Milosti Boží k Islámu. Napomohli jim k tomu aktivity Islámského kulturního centra v mexickém hlavním městě, španělské překlady islámské literatury, Internet, rozhlasová a televizní vysílání. Když se přesvědčili o tom, že Islám je náboženství seslané Bohem celému lidstvu a lidé kteří to takto uznávají se nazývají muslimové, rozhodli se, že chtějí patřit mezi muslimy.

Německo Podle zpráv ČTK počet muslimů v SRN již překročil hranici třech milionů.

Rakousko Islámská akademie, která ve Vídni připravuje učitele pro výuku Islámu, vyučuje podle pedagogických metod egyptské univerzity Al-Azhar.

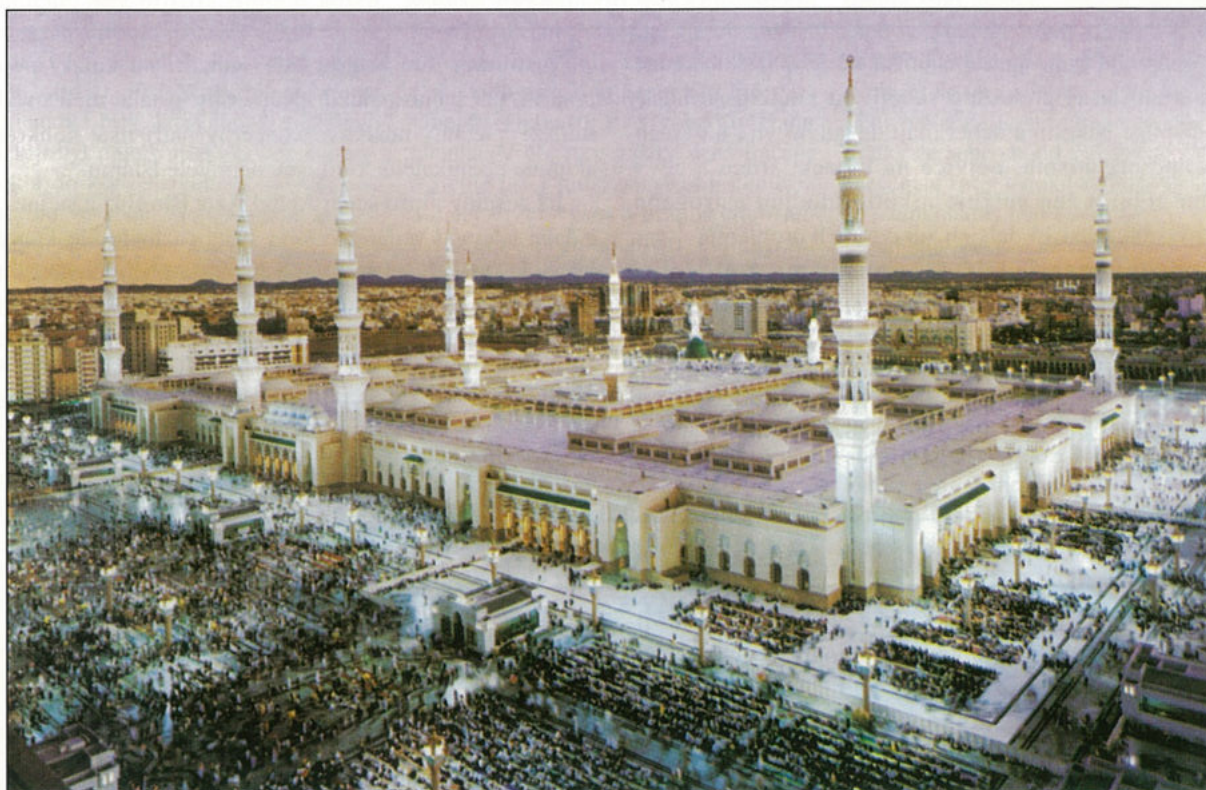
Podmínkou k přijetí uchazeče o studium na Akademii je nejméně maturitní vysvědčení. Činnost Akademie je jednou z muslimských aktivit sloužících 360 000 muslimů Rakouska.

Bulharsko Bulharští muslimové, kteří mají k dispozici 1225 mešit rozšířených po celém území země, neustále musí čelit ignoranci ke své víře a k islámskému učení. Jak informoval novináře bulharský muftí šejch Hajji Qlaih, rádi by otevřeli Islámské kulturní centrum.

Maďarsko Muslimská náboženská obec Maďarska se nedávno rozrostla o 30 nových konvertitů. Informoval o tom prezident Islámského hnutí Maďarska šejch Sultan Bolak.

Zpráva o činnosti ústředí i organizací

Zástupci ÚMNO osobně blahopřáli ke státnímu svátku Kuvaitu. Ve dvou případech byly podány informace veř. sděl. prostředkům o organizaci i cílech Islámu u nás. Helsinskému výboru byly podány naše námítky proti znění připravovaného zákona o náboženských organizacích. S námi, jako obvykle, nikdo nejednal. Jednali jen zástupci křesťanských církví. Diskriminace zůstává. Na žádost Ministerstva kultury byly tomuto ministerstvu zaslány některé naše informace ke koncepci integrace cizinců na území ČR na základě zkušeností některých bratří, žijících trvale u nás.

Prorokova mešita v Medíně

Naši příznivci

Lukáš Lhořan, Miloš Wasserbauer, Dr. Hassan Mezian, Ludmila Šilhavá, Ing. Mohamed Al Nabulsi, Vojtěch Klement, Ing. Luboš Krepl.

Všem srdečně děkujeme!

*Ústředí muslimských náboženských obcí a organizací zakoupilo na třebíčském hřbitově pozemek pro pohřbívání zemřelých muslimů. Ostatní náklady spojené s pohřbem však musí zaplatit pozůstalí (převoz, úpravu apod.) Nutno pohřbívat v rakvi.
Stanovení data a termínu pohřbu - telefonicky na správu hřbitova: tel.: 0618/821 057 - paní Pátková, Vejdovská.*

V Třebíči dne 9. května 2000, 4. safar 1421

Majitel a vydavatel: Al Ittihad Al Islami,

Ústředí MNOO v České republice,

Redaktorka Mgr. Lajla Kotačková, Nikodemova 6,
674 01 Třebíč.

Podávání novinových zásilek povoleno Oblastní správou pošt
v Brně, č. j. P/3-22-70/92 ze dne 11. 6. 1992.

Novinová zásilka, vyplaceno v hotovosti u pošty Třebíč 1.